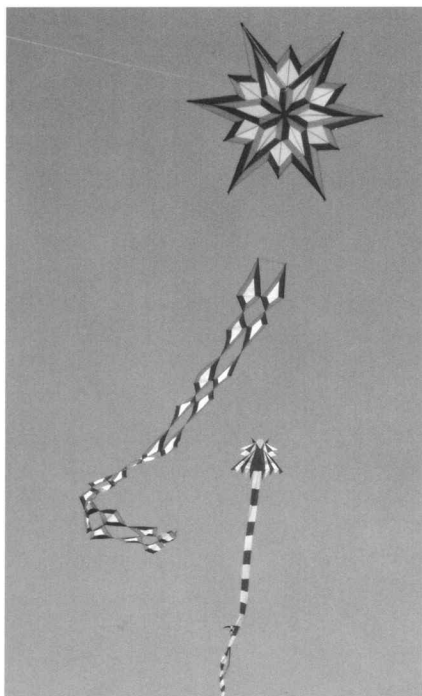
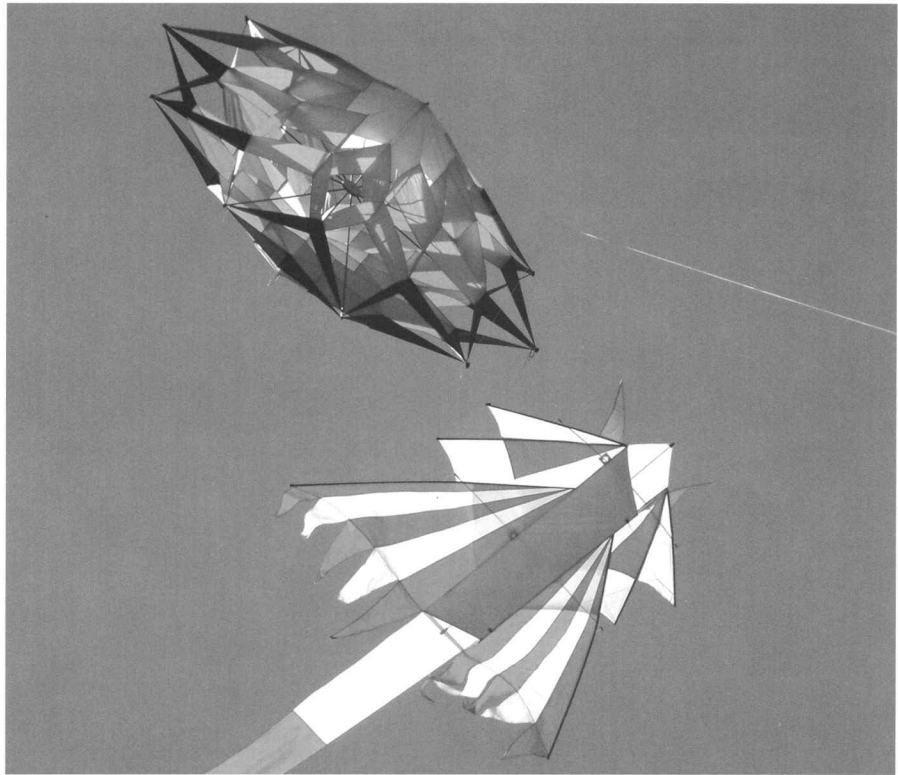

het geen probleem aan goede bouwtekeningen te komen, maar spinnaker en koolstofbuis bleek toch een andere zaak. Voor Henk en mij was het inmiddels al tien jaar geleden dat wij onze laatste stuntvlieger gebouwd hadden, dus met die bouwtekeningen moesten ze het zelf maar uitzoeken, maar met materialen konden we ze natuurlijk wel helpen. We wisselden onze e-mailadressen uit en we beloofden, dat de volgende keer dat we in Turkije zouden komen het een en ander zouden meebrengen. Eigenlijk vonden we het maar vreemd, dat je in een land als Turkije met een grote kledingindustrie geen spinnaker kon kopen. Een bezoek aan de Grand Bazaar in Istanbul bracht duidelijkheid. Deze Grand Bazaar is een plek waar werkelijk alles te koop is. Straten waar alleen maar stoffenwinkels zitten, gaan over in straten met alleen maar furniturenwinkels en dat alles voor in onze ogen spotprijzen. We vonden wel winkels waar men spinnaker verkocht, maar dan alleen vanaf 80 gram de vierkante meter. Veel te zwaar voor vliegers natuurlijk. Op onze vraag of er ook lichtere varianten te koop waren, moest men ontkenkend antwoorden. Alle kleuren van de regenboog waren leverbaar, maar lichter van gewicht, nee dat ging niet lukken. De

Turkse vliegeraars hadden dus gelijk, het was gewoon niet te koop. Voor ons was de Grand Bazaar een waar eldorado; ringen, garen, dubbelzijdig plakband en reflectieband, het kostte bijna niets. Als rechtgeaarde, dus zuinige Nederlanders hebben we dan ook fors ingeslagen.

Na thuiskomst ontstond er een regelmatig e-mail contact met onze Turkse vrienden. Voor ons volgende bezoek aan Turkije was er dan ook een aardige boodschappenlijst ontstaan. Gelukkig kwam niet veel later opnieuw een uitnodiging om naar Turkije te komen, zodat we in staat waren het een en ander mee te brengen. De materialen werden dan ook dankbaar aanvaard.

Door de contacten met ons waren de mannen ook wat meer geïnteresseerd geraakt in eenlijners. Er bleken volop plannen gesmeed te zijn om ook eenlijners te gaan bouwen. Ook had men inmiddels besloten een heuse vliegerclub op te richten. De heren bleken zeer talentvol in het bouwen van vliegers, want bij onze volgende bezoeken kwamen er steeds fraaiere exemplaren uit de foedraal. Zoals gezegd niet alleen stuntvliegers, maar steeds meer eenlijners. Ze kregen door hun fraaie vliegers ook

steeds meer bekendheid, wat resulteerde in uitnodigingen voor buitenlandse festivals. Wij kregen daardoor van hun kant verzoeken om meer materialen voor hen mee te brengen. Het blijft tenslotte voor ons gemakkelijker om rollen spinnaker en balen koolstofstokken in de auto mee te nemen, dan ze in een vliegtuig mee te moeten slepen. Dit nog afgezien van de spanning als je al dat spul weer door de douane moet zien te krijgen zonder "tax" te moeten betalen.

Inmiddels is de vliegerclub in Turkije al uitgegroeid tot ruim 600 leden. Door dit ledenaantal is het plan ontstaan om zelf een vliegerwinkel te beginnen. Tegenwoordig zijn op de Turkse vliegerfestivals dan ook naast de traditionele vliegers steeds meer fraaie (eigen bouw) vliegers te bewonderen. Henk en ik zijn blij dat we een kleine bijdrage hebben kunnen leveren aan deze "ontwikkelingshulp"

Maarten van Hienen, Almere.

De vliegers zijn van Ferruh Baysu.